

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa Z. B.

przeciwko Nieruchomości Z. [...] Spółce z o.o. w Z.

o zapłatę odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 31 marca 2014 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik pozwanej wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych z dnia 31 marca 2014 r. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sąd Pracy w Z. z dnia 13 grudnia 2013 r., którym Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 31.666,56 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 31 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz nakazał pozwanej wydać powodowi nowe świadectwo pracy zawierające informację o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę, a także obciążył pozwaną kosztami procesu.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie: art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 100 § 1, 2 pkt 4 k.p. w zw. z art. 293 § 2 k.s.h., a także art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p., art. 52 § 1 pkt 2 k.p., art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 8 k.p., oraz naruszenie przepisów postępowania: art. 165 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także art. 378 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych sformułowanych w formie następujących pytań:

„Czy umorzenie dochodzenia przez uprawnionego oskarżyciela publicznego z powodu braku danych dostatecznych uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa wyklucza uznanie zasadności niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy z powodu dopuszczenia się oczywistego przestępstwa (art. 52 § 1 pkt 2 k.p.).

Czy w świetle art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 293 § 2 k.s.h. oraz art. 100 § 1 k.p. i art. 100 § 2 pkt 4 k.p. można kwalifikować zachowanie pracownika, piastującego jednocześnie stanowisko Prezesa Zarządu Spółki w jednoosobowym składzie Zarządu, który będąc w posiadaniu uchwały o jego powołaniu na Prezesa Zarządu Spółki, podjętej omyłkowo i przedwcześnie, i wiedząc, że nie zostanie wybrany na Prezesa Zarządu Spółki na następną kadencję, wysłał przedmiotową uchwałę do Krajowego Rejestru Sądowego, jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych tj. sumiennego, rzetelnego oraz lojalnego postępowania przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych wobec swojego pracodawcy.

Czy można czynić pracodawcy zarzut naruszenia art. 30 § 4 k.p. poprzez podanie nierzeczywistej i pozornej przyczyny rozwiązania umowy o pracę w trybie natychmiastowym w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, podczas gdy podane przez pracodawcę okoliczności, w związku z brakiem zachowania przez zwalnianego pracownika obowiązującej w spółce procedury, zostały ustalone na podstawie dowodów prima facie, a więc dowodów niebezpośrednich i w dużej mierze ocennych, czy taki zarzut nie stanowi nadużycia prawa wynikającego z art. 8 k.p., a więc jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Czy podanie przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie natychmiastowym przyczyn rozwiązania stosunku pracy w sposób bardzo szczegółowy, drobiazgowy z podaniem dat zdarzenia wraz z opisem zdarzenia oraz faktu, które w ocenie pracodawcy był przyczynami uzasadniającymi rozwiązanie umowy o pracę w trybie natychmiastowym, jest na tyle wiążące pracodawcę, że jeżeli w toku postępowania sądowego na podstawie zebranego materiału dowodowego została udowodniona okoliczność, jednak nie w okresie podanym przez pracodawcę, to należy uznać, że pracodawca naruszył art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 52 k.p.”

Ponadto skarga ma być oczywiście zasadna ze względu na naruszenie w sposób oczywisty przez Sąd Okręgowy art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 100 § 1 i § 2 pkt 4 k.p. w zw. z art. 293 § 2 k.s.h., art. 30 § 4 k.p. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Powód, działając osobiście bez profesjonalnego pełnomocnika, pismem z dnia 3 sierpnia 2014 r. zatytułowanym *odpowieź na skargę kasacyjną pozwanego* wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, z ostrożności procesowej o jej oddalenie, oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy postanowił, co następuje:

Na wstępie warto podkreślić, iż Sąd Najwyższy, działający jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. postanowienia SN z 2 grudnia 2014 r., V CSK 284/14, LEX nr 1598714; 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie

zachodzą faktycznie okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego (postanowienie SN z 30 września 2014 r., III SK 2/14, LEX nr 1544567).

Mając na względzie powyższe, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera podstaw uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Sformułowane przez pełnomocnika skarżącej zagadnienia prawne nie są istotnymi zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotnym zagadnieniem prawnym uzasadniającym przyjęcie skargi do rozpoznania jest bowiem problem, który rzeczywiście występuje, problem doniosły jurystycznie, o znaczeniu uniwersalnym dla systemu prawa (postanowienie SN z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909).

Odnosząc się do wskazanych we wniosku problemów prawnych, należy zauważyć, że w judykaturze rozstrzygnięto już relację pomiędzy odmową wszczęcia postępowania karnego z powodu braku dostatecznych przesłanek podejrzenia o popełnienie przestępstwa a zasadnością niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy z powodu dopuszczenia się oczywistego przestępstwa (art. 52 § 1 pkt 2 k.p.). Przykładowo w wyroku z 12 listopada 2003 r., I PK 625/02, OSNP 2004 nr 20, poz. 350, Sąd Najwyższy wskazał, że postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania karnego nie wyklucza samo przez się uznania przez sąd pracy zasadności niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę z powodu dopuszczenia się „oczywistego” przestępstwa, choć będą to z natury rzeczy sytuacje wyjątkowe.

Pozostałe zagadnienia prawne wskazane w wniosku można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni prawa lub w drodze prostego zastosowania przepisów prawa do okoliczności faktycznych tej sprawy, co wyklucza zakwalifikowanie ich jako istotnych zagadnień prawnych uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie SN z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, niepubl.). Pełnomocnik skarżącej jednocześnie nie wykazał, że rozstrzygnięcie tych zagadnień będzie miało znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, ale również istotne znaczenie dla praktyki sądowej.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika skarżącej skarga nie jest również oczywiście zasadna. W orzecnictwie Sądu Najwyższego wskazuje, że w sytuacji powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie jej do rozpoznania, skarżący powinien przedstawić wywód

prawny wyjaśniający w czym oczywistość ta się wyraża, wskazać argumenty na poparcie tego twierdzenia, a ponadto wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa, polegającą na jego oczywistości widocznej *prima facie* oraz, że naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z 24 września 2014 r. III SK 91/13, LEX nr 1511143 i powołane tam orzecznictwo). Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie nie wykazało oczywistej zasadności skargi w przedstawionym wyżej rozumieniu. Argumentacja pełnomocnika skarżącego sprowadza się w istocie do kwestionowania oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy, co nie stanowi uzasadnienia dla oczywistości naruszenie prawa oraz wydania oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia.

Odnośnie wniosku powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, należy zauważyć, że pismo zatytułowane odpowiedź na skargę kasacyjną zostało sporządzone przez powoda osobiście z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. Jest więc dotknięte brakiem i zgodnie z art. 130 § 5 k.p.c. podlega zwrotowi bez wzywania do usunięcia braków. W konsekwencji nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji.